

EEN KLEIN WONDER

Balthi

Regressie- en reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele las in de ParaVisie van afgelopen april over het ‘fenomeen’ Jomanda. Beroemd, verguisd, een mogelijke comeback. Zij dacht direct terug aan die keer dat ze Jomanda’s raad ter harte nam.

TEKST: MARIANNE NOTSCHAELE-DEN BOER

Eind jaren negentig was *Lady of the Light* Jomanda voor mij een ver-van-mijn-bed-show, ondanks mijn interesse in het paranormale. Van cliënten en collega’s hoorde ik weleens over Jomanda in Tiel, die zingend in haar blauwe japon zaalbijeenkomsten verzorgde. Mensen raakten daar spontaan in trance als ze contact maakten met andere werkelijkheden. Een paranormaargevoelige vriendin vertelde me dat ze tijdens zo’n bijeenkomst transparante wezens had zien zweven in de zaal, boven de personen die in trance op de grond lagen te spartelen. Geesten, engelen, energiehulp van bovenaf? Ze wist niet precies wat het was geweest, wel dat er iets bijzonders gebeurde bij Jomanda’s *healingen*.

Wonderwater

In 1996 stond er bij mij thuis een oude limonadefles boven op een kast, gevuld met Lourdeswater. Cadeau gekregen van mijn schoonouders, die in de jaren vijftig van de vorige eeuw deze fles hoogstpersoonlijk hadden gevuld met heilig water uit de Lourdesgrot, nabij de plek waar de maagd Maria in 1858 verscheen aan Bernadette Soubirous. Dit getapte water zou wonderen kunnen verrichten. Alle jaren bleef de fles dicht en ongebruikt, het water erin kristalhelder. Mijn schoonouders wachtten met het openen van de fles tot een moment waarop ze *écht* een mirakel nodig zouden hebben. Dat moment kwam niet. Ze gaven de fles aan mij door, omdat ik het vintage etiket mooi vond; het Maria-water was intussen bijzaak geworden. Jomanda deed ook iets speciaals met water, ze straalde het in met goddelijke energie. Vele Jomanda-aanhangers maakten gretig gebruik van het door haar ingestraalde water dat voor of tegen van alles zou werken. Wat mij betreft was Jomanda een spirituele vrouw die mensen hielp, op *háár* manier. Ik veronderstelde dat ze helende gaven had, of op zijn minst moest hebben gehad in een vorig leven als priesteres. Vandaar die blauwe lange jurk, gouden sierraden en diadeem. Hedendaagse *healers* grijpen weleens onbewust terug op oude kennis en kleding uit voorbije levens voor extra kracht en gronding.

De verdwenen poes

Halverwege het jaar 1995 hadden mijn man en ik kater Ludo en poes Balthi als huisdier. De meeste planten, zelfs cactussen, lieten bij mij al snel het leven; het ontbrak me aan groene vingers. Aan kinderen durfde ik niet eens te beginnen; eerst maar eens oefenen of ik planten en huisdieren fatsoenlijk kon verzorgen en in leven houden! Met de kater en de poes was ik extreem voorzichtig. Angstvallig hield ik ze in de gaten. Ramen en deuren dicht, op straat vond ik het veel te gevaarlijk voor ze. En waar ik zo bang voor was, dat gebeurde natuurlijk. Op een dag werd het parket in huis geboend en manlief zette alle ramen open om de kamers door te luchten. Pas uren later ontdekte hij dat Balthi was verdwenen. Via het open raam, de tuin in, de schutting over. Weg! Dagenlang zochten we, tevergeefs. In steeds grotere cirkels in onze wijk, zelfs buiten het dorp waar we woonden. Misschien was de poes via het open veld bij een boerenschuur terechtgekomen? Manlief informeerde bij boerderijen, hij mocht in stallen kijken of ze daar misschien was. Nope. Na een maand iedere avond met een doos kattenbrokjes rammelen buiten op straat, raakten we ervan overtuigd dat ze niet meer terugkwam. Ik heb wat afgehuild. We lieten nog ‘Hoge Beloning!’-posters afdrucken met een duidelijke foto van Balthi erop. Flyerden in alle straten van onze wijk en hingen de posters op bij supermarkten en dierenartspraktijken in de regio. Geen reactie. Na vijf maanden zoeken en hopen gaven we het op. Om Balthi’s lege plek in huis te vullen, haalden we uit het asiel een nieuw huisdier: kater Tommie.

Jomanda’s advies

Driekwart jaar na Balthi’s verdwijning zaten mijn man en ik op een zondagavond in de auto, op weg naar huis. Ik zette de radio aan en viel midden in een gesprek dat een interviewer hield met een vrouw. Omdat het over wonderen en ingestraald water ging, draaide ik de volumeknop hoger. Waar ging dit over? Jomanda uit Tiel was aan het woord. Ze vertelde dat iedereen thuis een fles kraanwater

*‘Gelukkig gebeuren er altijd
en overal kleine mirakeltjes
dankzij positieve gedachten,
vurige wensen met zuivere
intentie, heilig Mariawater
of goddelijk ingestraald
Jomandawater’*

‘Jomanda legde uit dat alle mensen kleine wonderen kunnen laten gebeuren, als de intentie maar zuiver is’

voor de radioluidsprekers kon neerzetten, dan zou zij dat water instralen. Ik moest lachen en dacht aan de fles Lourdeswater die op de kast stond te niksen. Misschien had ik dat wonderwater moeten gebruiken om de poes terug naar huis te laten keren? Niet aan gedacht. Ik zag me geen water sprenkelen om een mirakel te laten gebeuren. Tegelijkertijd vond ik ‘water instralen’ een sympathiek gebaar van Jomanda. Luisteraars waren blij met haar ‘goddelijke instraling’ en kwaad deed ze er niet mee. Het interview ging verder over wonderen die met het ingestraalde water konden worden verricht.

Jomanda legde uit dat *alle* mensen zelf kleine wonderen kunnen laten gebeuren, als de intentie maar zuiver is. Ze zei: “Is er iets wat je heel graag wenst, lever daar dan ook iets voor in.” Wat zou het een wonder zijn als Balthi nog leefde. En een nog groter wonder als ze terugkwam, gezond en wel. Manlief en ik bespraken wat we in ruil voor haar terugkomst konden geven. De poes was al maanden spoorloos verdwenen en intensief zoeken en flyeren had niets opgeleverd. Ik zei: “We kunnen plechtig beloven dat als ze terugkomt, ál onze poezen voortaan naar buiten mogen.” Dit leek me een faire ruil, gezien mijn angst om ze kwijt te raken. Leren loslaten vond ik verschrikkelijk lastig. Nadat het interview was afgelopen, zette ik de autoradio uit en we beloofden plechtig hardop: “Laat Jomanda een wonder verrichten. Als Balthi opduikt, mag ze voortaan naar buiten en krijgt ze een kattenluikje.”

Mirakel

De volgende ochtend werd ik gebeld door een onbekende vrouw. Ze woonde een paar straten verderop en zei: “Ik heb uw poster een keer zien hangen bij de dierenarts. Volgens mij is uw poes bij ons komen aanlopen. Als zij het echt is, krijg ik dan het vindesloon?” “Ja, natuurlijk.” Ik kon me nauwelijks voorstellen dat het werkelijk om Balthi ging. Op zondagavond een wens de kosmos in slingeren,

Tekst: Marianne Notschaele-den Boer, RHA Publishing - WWW.VORIGELEVENS.NL

op maandagochtend al een reactie krijgen? Een kwartier later stond ik in de woonkamer bij de mevrouw die me had gebeld. Ze wees naar een blauwgrijze poes die prinsesheerlijk uitgestrekt op de radio-tuner-versterker lag. Precies zoals Balthi altijd bij ons op eenzelfde apparaat in de kamer lag te slapen. Ze was het echt! Dikker, dat wel. Ze hoorde mijn stem, strekte haar pootjes, rekte zich uit, sprong van het apparaat af en kwam prrrr-end aangelopen. Voorzichtig pakte ik haar op. Ze gaf kopjes. De vrouw vertelde dat ze deze poes vaak in de buurt van een frietkraam had zien rondscharrelen in de wintermaanden. Pas sinds een week kwam ze bij haar in de tuin. Omdat ze een keer ergens een ‘poes vermist’-poster had zien hangen, belde ze de plaatselijke dierenartspraktijk om te vragen of die poster daar misschien nog hing en of er een telefoonnummer op stond. Daarna belde ze mij.

De maanden vrijheid hadden Balthi goed gedaan. Ze had zeker geen honger geleden, wel was ze verwilderd en haar vacht zag er vies uit. In plaats van blij te zijn dat ze terecht was, dacht ik: ‘O nee, nu moet ik me echt aan mijn belofte houden, dat ze voortaan naar buiten mag.’ Thuis blies Balthi nog een paar keer venijnig naar haar opvolger, kater Tommie, maar uiteindelijk konden ze na verloop van tijd alle drie door één (eigen) deur, want het kattenluikje kwam er binnen een maand. Aan wie het wilde horen, vertelde ik: “Zonder Jomanda waren we Balthi nog steeds kwijt geweest en hadden onze poezen nooit van hun vrijheid mogen genieten.”

Gelukkig gebeuren er altijd en overal kleine mirakeltjes. Dankzij positieve gedachten, vurige wensen met zuivere intentie, heilig Mariawater of goddelijk ingestraald Jomandawater. Dus wat mij betreft geen kwaad woord over de spirituele dame uit Tiel. Via het radioprogramma zette ze me aan het denken: mirakels zijn binnen ieders handbereik, als je ze met de juiste intentie aanvraagt bij het universum. In 2007 bracht ik de nog steeds ongebruikte fles Lourdeswater, samen met andere overbodige spullen, naar de kringloopwinkel in het Brabantse Etten-Leur. Op het fraaie vintage etiket stond met blauwe balpen geschreven: Lourdeswater! Ik hoop van harte dat deze fles door iemand is meegenomen die een groot wonder nodig had. •